

Savaşlardan alını açıq, üzü ağ çıxan qəhrəman

Sevindik NƏSİBOĞLU

**Yadımızdan çıxmamisan, çıxmazsan bir an,
Sənsən Xalqımıza Zəfər daddıranlardan,
Sərintək Ərlərlə yüksəlir Azərbaycan,
Savaşlardan alını açıq çıxan qəhrəman!**

Müəllif.

Xalqımızın 27 sentyabr 2020-ci ildən başlayan Zəfər Yolu, Qarabağın dirçəlişi, azadlığı yolu hamımızı qanadlandırır quş kimi uçurdu Qarabağa... Mən bu Şanlı Zəfər Yolundan əvvəllər hərdən qanadlanıb uçmaq istəyirdim. Bununla belə Vətən müharibəsi hamı kimi mənə də qanadlandırdı və mən daha hərdən uçmuram. Hər an, hər dəqiqə, hər saniyə ruhumu Vətən göylərində, Qarabağ səmasında, Qarabağ sədasında hiss edirəm. Uçuram Füzuliyə, uca Füzulinin heykəlini görməyə uçuram... Uçuram Cəbrayıl, Xudafərin körpüsündə can qardaşımı salamlamağa, bizi ayırdığı kimi birləşdirən Arazda paklanmağa uçuram... Uçuram Qubadlıya, Qaçq Nəbinin ədaləti ilə köksümü qabartmağa, Əliyarın gücüylə fəxr etməyə, Həsən Qorxmazın səsiylə ötən xatirələrə dalmağa uçuram... Uçuram Zəngilana, Xudayarın dastanını oxumağa uçuram... Uçuram Laçına, bulağından su içib Kürdoğlu kimi nəğməkar olmağa, laçınlıq vaxtlarımı orada çiçəkləndirməyə uçuram... Uçuram Ağdama, qoşa minarəsində Allaha Şükür etməyə uçuram... Bir də Seyid Lazım ağaya bu sözləri demək üçün uçuram Ağdama: "Seyid Ağam, daha həsrətlə baxmayacaqsan Qoşa Minarəyə... Daha biz bütövük, birləşmişik, Qarabağla həmrəyik, oralara qayıtmışıq!"

Uçuram Şuşama, dağlarına qalxmağa uçuram... Al-ban kilsəsində tolerantlıq sərgiləməyə, Gövhər Ağasında Allaha sonsuz Şükür və dualar etməyə uçuram... Pənəhəli xanın sözünün kəsərinə, Vaqifin, Vidadinin nəğməsinə uçuram... Doktor Dadaş Həsənovun, Əhməd bəy Ağaoğlunun haqq səsinə, nərəsinə uçuram... Və sözün əsl mənasında Xocalıya uçuram... Xocalıda "Xocalı Azərbaycandır! Qarabağ Azərbaycandır!" deməyə uçuram...

Biz Qarabağa qayıdırıq, uçuruq... Hərdən yox, hər an... Onu da deməliyik ki, biz Qarabağın hər qarışında, hər yerində, hər an şəhidlərimizi yada salmalıyıq, onların əziz xatirəsini anmalıyıq... Onların bizə gətirdiyi Zəfər ilə öyünürüksə, qan yaddaşımızı yada salan Şəhidlərimizi unutmamalı, hər çətinliyə sinə gərən Əsgərlərimizi də görüb, qürurumuza qürur qatmalı, Qarabağın təmiz, saf havası ilə dolan köksümüzü daha da qabartmalıyıq... Zəfər nəğməmizi, dastanımızı Şuşada, Cıdır düzündə, poeziya bayramında uca səslə oxumalıyıq!

Hazırkı qəhrəmanlıq dastanımız isə bizi zəfərə qovuşduran şəhidlərimizdən birinə aiddir... Gözünü sabaha dikən, gələcəyimizə inanan, gələcəyimizin Zəfəri necə qeyd edəcəyini görərək sinə gərə-gərə düşmən gülləsinə dik baxan, heç nə bildiyi ölümə Şəhidliklə cavab verən Şəhidimiz... Qulağından, sinəsindən yaranıb "Mən burada belə qalsam, ölərəm, ancaq, orada döyüşü davam etdirsəm, Şəhid olaram" deyib yaqdan qalxaraq yenidən döyüşü davam etdirən Şəhi-

dimizə aiddir bu Qəhrəmanlıq Dastanımız!.. Dastana döndən 2855 Şəhidimizdən sadəcə birindən danışmaq istəyirəm: Şəhid gizir Məmmədov Sahil Ədalət oğlundan!

Gizir Məmmədov Sahil Ədalət oğlu 12 iyul 1996-cı ildə ata yurdum, uğrunda şəhid qanı tökülmüş, şəhid canı verilmiş Ağcabədi rayonunun Yuxarı Qiya-məddinli kəndində dünyaya göz açmışdır. Atası Məmmədov Ədalət Pencalı oğlu birinci Qarabağ müharibəsində iştirak etmiş, böyük şücaət göstərmişdir. Lakin, birinci Qarabağ müharibəsindəki məğlubluğun acılığını Məmmədovlar ailəsi də dadmağa məcbur olur. Nəçə illər Ədalət ata evinin pəncərəsindən qonşu kəndə - Ağdam rayonunun Yusifcanlı kəndinə baxıb özünü günahkar sayır. Əlacı olsa idi, əlinə bir silah alıb Yusifcanlıya gedərdi. Düşmən gülləsinə tuş gəlsə də, gəlməsə də, Yusifcanlıyı görməsi ona bəs olardı.

Ancaq, ruhu nə qədər həsrətlə qidalansa da, ondan da çox intiqamla qidalanırdı Ədalət atanın. Oğlunu da belə böyütməyə başlayırdı. Doğulduğu andan Qarabağ həsrətinin acısı ilə üzleşən Sahil 2003-cü ildə qəhrəmanın adına olan və qəhrəmanlar yetişdirən məktəb olan Alı Mustafayev adına Ağcabədi rayonu Yuxarı Qiya-məddinli kənd 1 sayılı tam orta məktəbdə təhsil alır. Ağıl kəsəndən ailəsindən, mühitindən, əhatəsindəki yaşlılardan ancaq yurd acısı ilə bağlı söhbətlər, sözlər eşidir. Bu həsrətə görə heç kəsin üzü gülmür, hamı ölüm yatağında olan bir ümidlə dünyasını dəyişən "haqq" dünyasında yaşayır. O, hər dəfə atasından müharibənin acılarını, ağrıları, faciələrini, erməni qatillərinin soydaşlarımıza etdiyi qəddarlıqları eşidir, qəm yükü ilə yüklənir, gözü qarşısında belə bir səhnə canlanırdı: "Hər yer qan içində idi... Qara torpaq qırmızı rəng almışdı elə bil... Mən-furlar bir anın içində hamının köynəyini qırmızı rəngə boyamışdı... Qırmızı rəng görməkdən insanın gözü ağrıyırdı, qara düşən gözlər kimi. Nə qədər müdafiə etsək də, düşmənin havadarlarına tab gətirə bilmirdik. Taqətdən lap düşmüşdük. Düşmənlər gülə-gülə bəzən insanların qaçmağını seyr edir, bəzən də zövq almaq üçün insanları güllələyirdilər. Kənd camaatını qurtarmaq üçün nə qədər maşınlar var idi. Hamısı da zorla çaydan keçmişdi. Bəlkə də, insanlar boğulmaq təhlükəsi ilə üz-üzəydilər, biz döyüşdəydik, o qədrini bilmirdik... Ancaq, onu bilirəm ki, 1994-cü ilin mayında uca Nadir şahın ən axırıncı qulu-köləsi olan ermənilər elə o uca Nadir Şahın nəvələrinə qalib gəlmişdilər..."

Gözləri önündə canlanan bir səhnələr elə bil Sahilin başına qaynar su töküldü... Sahili içəridən didib-parçalayırdı bu mənzərə... Hər gün bu qanlı səhnələri xatırlamaq, evindən, yurdundan didərgin salınmış, qaçqın adı almış məzlum insanları hər gün görmək, onların nəzərindəki haqlı suallara cavab axtarmaq... Ağcabədidən harasa gedəndə, yola düşəndə, qaçqın laçınların olduğu Taxtakörpüdəndə keçmək... Xocavənddə dəfn olunmalı olan insanların qaçqın olduqları yerdə dəfn olunmasına şəhidlik etmək... Sahil bu acılara dözə bilmirdi... Bəzən için-için ağlamaq istəyirdi, ancaq, bacarmırdı. Gözlərini sıxa bilmir, ruhunu, yumruğunu sıxırdı... Hamıyla birgə çəkirdi bu acını... Yuxusu eərşə çəkilməmişdi... Atasının solğun üzünü görmək onun ürəyini parçalayırdı...

Orta məktəbin son sinfini bitirdikdən sonra Sahil axır ki, arzularından birinə çatırdı. O, hərbi xidmətə yollanacaq, kişilik məktəbinin partalarında bəzən böyük qəhrəmanlıq yolunu öyrənəcək, bəzən də o yolu özü yeriyəcəkdi. Sahil bunu həmişə istəyirdi. İstəyirdi ki, əsgər olsun, əsgər forması geyinsin, səngər onu gözləsin, döyüşlərdən-döyüşə atılsın, qələbə çalsın, bu dəfə, xalq onu gözləsin... Sahil istəyirdi ki, Taxtakörpüdəndə laçınlarını sevincli görsün... Laçın azad olunandan sonra onların üzündəki sevinci görsün... Qələbə sevincini... Bundan sonra istəyirdi ki, qaçqın laçınları öz doğma Laçınlarına həsrətlə baxmasınlar, o günləri isə ağıllarından çıxartsınlar. Dağlığın qanı Aranın üzünə çilənməməli idi... Bir də Azərbaycanın ba-

şını qara buludun bürüməsini istəməirdi Sahil... Atası kimi döyüşkən olmaq istəyirdi, ancaq, atasından fərqli olaraq, o, subyektiv səbəblərdən məğlubluqla bitən müharibənin yox, Zəfərlə bitən müharibənin izi, izçisi olmaq istəyirdi. Fidanını qurudub Şəhid olmaq istəyirdi, yeni fidanlar həsrət çəkməsinlər deyər...

Bunun üçün Sahil hərbi xidmətə yollandı. Hərbi xidmət zamanı həmişə ağılından Qarabağı keçirdi. Bir əmr gözləyirdi... Bunun üçün özünü hər an hazırlayırdı. Keçirilən hərbi təlimlər də onu böyük müharibəyə qədəm-qədəm hazır edirdi. Bu məqsədlə verilən hər təlim onun üçün həyat dərəsi idi. Təlimə sadəcə təlim olaraq baxmayan igid əsgər Sahil möhkəm dayanaraq hərbiçilərinin, komandirlərinin yanında öz şanını qazanmış, qorumuş, saxlamışdı.

1 il yarım keçdi... Sahil 1 il yarımın necə keçdiyini bilmədi. Ancaq, özünü narahat hiss edirdi. O, bilirdi ki, hərbiçilik onun işidir. Onun sevgisi Vətən, yarı silah, amalı Qarabağ idi! Bunun üçün O, hər əzabə qatlana bilirdi. Heç kəs onu bu işdən ayıra bilməzdi. Bunu Sahil özü də istəməzdi. O, ağılından bir daha keçirdi: "Ancaq, onu bilirəm ki, 1994-cü ilin mayında uca Nadir şahın ən axırıncı qulu-köləsi olan ermənilər elə o uca Nadir Şahın nəvələrinə qalib gəlmişdilər... Qandan qorxan ermənilər qan axıdırdı... Qandan qorxan ermənilər... Nadir Şahın qul-kölələri... Ay Allah, Sən bu sınağı təzə bitir!.. Mən daha atanın solğun üzünü görmək istəmirəm... İstəyirəm ki, onun beynində dolanan böyük yaranı silib atım. O, bəlkə də, elə bilir ki, mənə, bizə məğlubluğu ancaq o bağışlayıb... Ancaq, belə deyildi axı... Xocalının, Şuşanın məğlubluğunu atam kimi namuslu, arlı insanlar yox, papaqsız papaqlılar, "Şuşa getsə başına güllə çaxanlar" bağışladı bizə... Ancaq daha belə olmayacaq! Mən atama, təkçə, atama yox, Azərbaycana Zəfəri bağışlayanlardan biri olmalıyam! Artıq bunu bilirəm! Döyüş alnıma yazılıb, bəlkə, Şəhidlik Zirvəsi də!"

Sahil qərarını vermişdi, atasının solğun çöhrəsinə qələbə sevinci gətirmək üçün, Xalqın Zəfəri dadması üçün, narahat əcdad ruhların narahatlığına son qoyulması üçün orduda yenidən qalır, Vətənə xidmətini davam etdirirdi! Sahil zəfərin əsgəri olmaq üçün orduda qalırdı! Sahil Zəfərin açarı idi, açar isə onun beynində, fikrində, ürəyində, varlığında var idi!

Sahil Məmmədov kəşfiyyat qrupuna yazılaraq bu dəfə Füzuli istiqamətində xidmətini davam etdirirdi. Bu vaxtlarda O, bir neçə dəfə Füzulinin azad olunmuş ərazilərindən işğalda olan hissəsinə baxırdı... Dağlar adamın ürəyini dağlayır, torpaq elə bil insanı basdırmaq istəyirdi. İşğalda olan hər qarış torpaq ona "gəl, gəl nə olar, mənə azad et, mən daha yorulmuşam, tükənmişəm düşmən tapdağından, mənə güc ver, əsgər!" deyirdi elə bil. Sahil bunu mənliyinə sığışdırı bilmirdi. Elə bilirdi ki, işğalda olan Yusifcanlıya baxır. Keçmişində pərən-pərən düşmüş uşaqlığı, gələcəyində isə yurdunun, Vətəninin azadlığı... Ancaq, Sahil bu azadlığı indi istəyirdi. Bunun üçün hər gün çalışır, çabalayır, təlimlərdə iştirak edir, atəşkəs nə vaxt pozulsa, düşməni susdurmağı daha dərindən öyrənirdi. Sahil üçün hər gün atəşkəsin pozulması adı hal almışdı. Hər dəfə atəşkəs pozulandan sonra istəyirdi ki, düşməne daha böyük, daha ağır, sarsıdıcı dərslər versin. Düşmənlər tərəfindən qəddarlıqla öldürülən körpələr elə bil əlini ona toxundururdu, deyirdi ki: "Bizim ruhumuzun şad olmasına səbəb ol! Qarabağı azad edənlərdən ol! Biz Qarabağın azad olmasını hiss etmək istəyirik! Bizi narahatlıqdan qurtar!". İllər keçir, vaxt keçir, düşmən əsilsiz-nəsilsiz qohumlarını Qarabağa göndərir, ilk insanlardan yadigar qalan mağaralarda "insan" olması mübahisəli olan terrorçuları saxlayırdı. Çətir şələləsində onun-bunun saşası-maşası çimirdi, Vaqifin büstünün yerinə haram məhsullarla dolu dükan tikilirdi. Hər gün Sahilin gözlərinin önünə bu kadrlar gəlirdi, heç gözlərinin önündən getmək də bilmirdi. Natəvan qərənfilə, Vaqif sözləriylə, Ağaoğlu fikirləriylə, Üzeyir ağısıyla Bülbül səssiz-səssiz deyirdi ki: "Qisasımızı al, əsgər!"

(Davamı 12-ci səhifədə)

şəhid gizir Sahil Məmmədov

(Əvvəli 10-cu səhifədə)

Sahil hər dəfə uzaqdakı erməni əsgərlərinə baxıb yumruğunu açılmaz dərcədə sıxır və nəre çəkirdi: “Şəhidlərin qisasını alaraq, Qarabağı azad etdiyimiz vaxt gələcək! Vaxtı gələcək ey qəddar düşmən!”

5 il dişini sıxa-sıxa, varlığı ilə, bütünlüklə dözərək, əzablara qatlaşaraq, gözü önündə canlanan müharibə kadrlarına əziyyətlə baxaraq Qisas Gününü gözləyən Sahil axır ki, o günü görmüşdü! 21-ci əsr Türk dünyasının böyük sərkərdəsi, ulu Zəfəri çalan sərkərdəmiz, Ali Baş Komandan cənab İlham Əliyev dəmir yumruq kimi sıxılmış əlini açdı və irəlini göstərərək min illərlə danışılacaq Zəfərli müharibənin qapısını tayba-tay açdı, O Sahil və Sahil kimilərin səbirsizliklə çoxdan gözlədikləri Əmri verdi! Bir əmr ilə 100 minlərlə hərbiçilər, əsgərlər, zabitlər, vətən fədailəri bu əmri can qulağı ilə dinlədilər, son dəqiqəni də hazırlaşmağa sərf etdilər və köksləri qabara-qabara dedilər: “Qarabağ, bizi gözlə! Gəlirik!”

27 Sentyabr 2020-ci ildə Azərbaycanın Zəfər Yolu çəkildi! Ürəyi Vətən torpaqlarının düşmən tapdağından azad edilməsi eşqi ilə döyünən 10 minlərlə Azərbaycan Əsgərləri bu Zəfər Yolu çəkdi! O yolu çəkənlərdən biri də gizir Sahil Məmmədov idi! Onun sevincinin həddi-hüdudu yox idi. İlk zəfərini qazanmış kimi hiss edirdi özünü. Kədərə qələbə çalmışdı ilk dəfədən. Atasını məğlub edən dəhşətlərə qalib gəlmişdi. Artıq bilirdi ki, atasının köksü qabara-caq, deyəcək ki, mənim gətirməli olduğum qalibiyyəti oğlum gətirəcək Vətənimə, nəhayət başımızı dik tuta biləcəyik. Hiss edirdi ki, atası narahatlıq keçirmir, əksinə çox sevinir. Bilir ki, Qarabağ işğaldan azad olunacaq! O, əlini Allaha açıb Şükür edirdi... Artıq gün Zəfər günü olmalı idi bundan sonra, oldu da!..

Sahil Qələbə eşqi ilə, Zəfər eşqi ilə, Qarabağın, Şuşanın azad edilməsi, dirçəlişi eşqi ilə, Füzulidə, Cəbrayılda şahin kimi düşmən üzərinə şığıyıb onları alnından vurur, öldürməkdən betər edir, qələbəni qazanmaq üçün düşməne gözləmədikləri yerdən, gözləmədikləri anda sarsıdıcı zərbələr vurur, düşmənin qorxulu rəyası olurdu. O, hər qarış irəli gedəndə bilirdi ki, getdiyi yerlər artıq yenidən Azərbaycanın müqəddəs, azad torpağıdır. Qarabağ yenidən Azərbaycandır!

Müharibənin uğurla keçən hər günündə atası onunla fəxr edir, onunla qürur duyurdu... Allahına Şükür edirdi ki, bu Zəfər müharibəsi, Vətən müharibəsi gerçəkləşdi... Artıq Ədalət kişi heç nədən utanmırdı, başını dik tuturdu. Daha da fəxr edirdi, özünü müharibənin bir əsgəri kimi hiss edirdi. Oğlunu Cavanşir, özünü Cavanşirin atası kimi hiss edirdi, haqlı idi, bu hissi onda oğlu Sahil yaratmışdı...

Ancaq, müharibə taleyi Sahilin üzünə gülmür, ona birinci dəfə fələyin qanlı gözü dəyir. Sahil döyüşdə ermənilərə ağır zərbə endirərkən və döyüş tapşırığını müvəffəqiyyətlə yerinə yetirərkən mənfur düşməni zalım gülləsinə tuş gəlir. Nəticədə, sinə, baş və ayaq nahiyələrindən yara alan Sahil Saatlı rayon xəstəxanasına aparılır.

Sahil yaralandığı üçün döyüş bölgəsindən uzaqlaşdırıldığından çox təsirlənir. Travma alır. İlk dəqiqələrdən onu Saatlıya aparən həkimlərə gözdən yaş axıdaraq hayqırır:

- Həkim, məni aparmayın! Aparmayın! Buraxın məni! İstəyirsiniz, lap sizə iltizam da verim, xahiş edirəm, məni ora, cəbhəyə qaytarın! Mən döyüşdə düşmənlərimi məhv edib, torpaqlarımızı azad edib lazım gəlsə, elə orada da şəhid olmalıyam! Mən xəstəxanada öz sonumu gözləməməliyəm! Döyüş mənim

alınma yazılıb, həkim, məni buraxmasan, ömrünün günahını qazanarsan! Mənim alnıma Şəhidlik yazılıb! Buraxın məni! Buraxın!

Ancaq, çox gec idi. Artıq Sahil özünə gələndə Saatlı rayon mərkəzi xəstəxanasında idi və həkimlər onu müalicə etməyə başlamışdılar. Qulağında problem var idi. Keçici şəkildə qulağı funksiyasını itirmişdi, o, eşitmirdi. Sahil özünü müharibədən məğlubluqla çıxmış kimi hiss edirdi. Atası da döyüşlərdə yara alıb xəstəxanaya yerləşdirildəndə bu cür hiss etmişdi özünü. Yaralandıqdan sonra Sahilin gözünün önündə yenə də atası Ədalətin solğun çöhrəsi, ümitsizliyi canlanmış, elə bil onu tez sağalıb döyüşə qayıtmağa səsləmiş, onu tələsdirmişdi. Ədalət kişi uzun illər bu solğun, pərişan çöhrəsi ilə onları böyütmüşdü. Amma, Sahil bunu istəmirdi! İstəmirdi ki, ondan sonra gələnlər də eyni əziyyəti çəksin, solğun olsunlar, Zəfər çalmayan, əzilmiş millət olsunlar. O, bundansa, həyatdan getməyi, yaşamamağı üstün tuturdu... O, əlində silahla düşməne qarşı mərdlik, igidliklə döyüşüb, mərd, məğrur, yenilməz, qəhrəman, qalib Azərbaycan əsgəri kimi Şəhid olmaq istəyirdi...

Yaraları ilə əlaqədar Sahil bir neçə gün xəstəxanada qaldı. Bu, günlər onun üçün həтта, ən ağır bir neçə minilliyə bərabər idi. O, min illərlə danışılacaq olan Zəfəri çalanlardan olmaq istəyərkən, ona bu otaq zindan olmaqda davam edirdi. Hər saniyə elə bilirdi ki, canından can gedir. Hər saniyə o döyüşləri yadına salırdı. Hə dəqiqə elə bilirdi ki, bir Şəhid verilir. Hər an torpaqda bir Şəhidin qanı tökülürdü, o isə xəstəxanada əli-qolu yaralı uzanırdı. Sahil bunu öz qüruruna sığışdırmazdı. O, bunu heç istəməzdi. “Allah, bu necə dərdidir, necə əzabdır, Allah?” deyərək fəryad edirdi. Bəlkə də, döyüş meydanında yaralandıqdan sonra döyüşü davam etsə idi, bu qədər mənəvi travma almazdı, əziyyət çəkməzdi. Ona təsir edən əslində, yarası deyildi, onun döyüşlərdə iştirak edə bilməməsi barədə düşüncələri idi... O, bu vaxtlar xəstəxanada öz sonunu gözləyirdi... Ancaq, Şəhid olmaq bu dastanda var ikən, O, əli-qolu bağlı yaşamağı necə istəyirdi axı? Həkimlər ona bu sözü deyəndə O, hirsindən dəli olmuşdu:

- Sahil, Səni Bakıya aparmaq lazımdır. Çox qan itirmisən. Burada sənə edə biləcəyimiz kömək məhduddur. Bakıda isə sənə hər cür kömək olar. Bir az Bakıda qalarsan, düzəlsən, səni yenə qaytararıq döyüş səngərlərinə.

- Siz nə danışırsınız, həkim? Bu sözü mənim yanımda deməzdən əvvəl heç özünü müəmmən yerimə qoymusunuzmu?

- Siz səhv başa düş...
- Heç səhv başa düşməmişəm. Siz özünü müəmmən sadəcə bir dəfə mənim yerimə qoyun. Birinci Qarabağ müharibəsində məğlub olmuş minlərlə əsgərdən birinin oğlu ol, hər səhər gözünün qabağında at oynadan düşmənin işğal etdiyi torpaqlara həsrətli bax, hər il, hər ay, hər gün, hər saat, hər dəqiqə, hər saniyə, hər an qisas hissi ilə yaşayan. Bunun üçün əlindən gələni ardına qoyma. Neçə il məktəb, hərbi xidmət, yenidən hərbi xidmət, kəşfiyyatçılıq, gizirlik, təlimlər, həyat dərsəri, hər gün pozulan yüzlərlə atəşkəs, axıdılan nahaq qanlar... Bir dəfə çıxdı qarşıma bu göydəndüşmə, qızıl şans... Bəlkə də, mən sağalanacan bu müharibə bitəcək. Bəlkə, heç sağalmadım. Buradaca komaya düşdüm, öldüm. Bu zaman mən Şəhid olmam. Ancaq, orada son damla qanıma qədər vuruşub

həlak olsam, onda Şəhid olaram... Mən bunu istəyirəm... Bu göydəndüşmə şansını ömrümdə əlimdən vermərəm. Bu, həyatımın döyüşüdür... Bu, həyatımı dəyişməyə də, mütləq dünyamı dəyişəcək. Mənə hərbi lazımdır, cəng lazımdır, həkim, mənə döyüş lazımdır... Döyüş alın yazıdır, qismət payıdır, Zəfər mənim qanımdadır!

Müalicə olunmasına etiraz etdiyinə görə həkimlərin tövsiyyəsi ilə anası da onunla söhbət etdi:

- Oğul, niyə üsyan edirsən? Həkimlər sənə yaxşılıq üçün deyir. Narahat olma, sən tez yaxşı olacaqsan... Nə olar, bir az qal, düzələndən sonra döyüşə gedərsən. Onsuz da sən döyüşdə olacaqsan, narahat olma... Ana qurban sənə, acı halıma, sən sağalmasan mən nə edə-rəm? Hansı daşı başıma çırpam?

- Ana, belə getsə mən döyüşdə ola bilməyəcəyəm. Hər gün mənə zindandır, anamsan, məni sən daha yaxşı anlayarsan. Mən Birinci Qarabağ müharibəsindəki məğlubluğumuza oğlunun Zəfəri ilə əvəz etmək istəyirəm. Mən sənə ilə danışdığım bu müddət ərzində bəlkə də, neçə əsgər dostlarım, döyüş yoldaşlarım Şəhidlik Zirvəsinə yüksəlir. Mən

niyə əlim-qolum bağlı durmalıyam... Gələcək nəsillər bizim hamımızın Qəhrəmanlıq Dastanımızı vərəqləməlidir...

Bu sözdən bir neçə saat sonra Sahil bütün sarğılarını açdı, əsgər formasını geyindi və yenidən köksü qabararaq döyüşlərə yollandı, elə bil bu heç ağır yaralar almış, hələ yaraları sağalmamış bir az əvvəlki Sahil deyil, pəncəsi ilə düşmənin parçalamağa hazırlaşan nəhəng bir şir idi...

Sahil döyüşlərdən döyüşlərə şir-nər kimi atılarda üzündə zərrə qədər kədər hiss edilmirdi. Çünki, alnına yazılan döyüşdə o da bir aslan kimi, bir cəsur, bir vətən fədaisi kimi döyüşürdü. Yaralandığı üçün sevinən ermənilər, onu yaralandığı üçün bir müddət “qəhrəman” olan erməni qorxağını Sahil yenidən iti qovan kimi qovdu. Zəfərlər yenidən onun oldu, onunla çiyin-çiyinə döyüşən Azərbaycan Əsgərlərinin oldu!

Gizir Sahil Məmmədovu da Qubadlı gözləyirdi... Qubadlı onun ruhunu öz göylərində qoynuna alacaq, qanını əbədi olaraq öz torpağına hopduracaqdı...

Sahil Qubadlının işğaldan azad olunması əmrini neçə gün idi ki, gözləyirdi. Bilirdi ki, bu əmr veriləcək və o da əsgərləri ilə birlikdə düşməni üstünə şığıyacaq. Koroğlu dastanından şeirin iki misrası yadigar qalmışdı: “Mən özüm Aslan paşanı, hərənim bir xan üstünə...” O da Koroğlunun zalım xanları biçdiyi kimi erməniləri biçəcək, Qubadlıni yad

əllərdən, yadellilərdən azad edəcəkdə. Düşünürdü ki, bir vaxtlar əlinin çatmadığı, ününün yetmədiyini, həsrətlə baxdığı torpaqlarda indi O, ancaq irəliyə doğru inamla addımlayır... Buna görə, həm də, ikinci şansa görə Allaha sonsuz Şükür edirdi Sahil... Və onu da fikirləşirdi ki, Şəhid olsa, heç nədən heyfslənməyəcək, əksinə, daha da sevinəcək, ailəsinə də ruhu deyəcək ki, “Şəhid olsam ağlamayın”... Milli Qəhrəmanımız Mübariz İbrahimovun dediyi kimi...

25 oktyabr 2020-ci il... Sahilin qəhrəmanlıq dastanının ən şərəfli, ən uca və ən son səhifəsi... Aşıq Cünunun nəğməli yurdu olan Qiyaməddinli-Arasbar eli, yurdu, torpağı hiss edirdi ki, bu gün bir Şəhid verəcək... Özü də böyük şücaət göstərən, əcdadı kimi sinəsinə saplanan oxu o saat qıracaq qədər qəhrəman Şəhidimizi... Silahı dostu-yarı bilən cəsur Şəhidimizi...

Sahil Məmmədov o gün Qubadlının ən ağır keçən döyüş meydanlarının birində idi. Aramsız, ardı-arası kəsilməyən zərbələri düşməne vuran Sahil bilirdi ki, Şəhid olduğu gün yaxındadır. Ona görə də, qisas almaq üçün düşməne zərbəni daha kəskin, daha sarsıdıcı vururdu, düşmənin canını daha çox yaxırdı, vəlvələyə salırdı. Onun bir baxışı od olar, düşmənin minasından da kəsərli olardı. Sahil onu da bilirdi ki, az qalib, artıq Qubadlıdan düşmənləri sona qədər sıxışdırırlar. Daha çox döyüşürdü, bütün gücünü sərf edirdi ki, düşməni təkə, Qubadlıni yox, öz adını da yaddan çıxartsın. Gizir Sahil Ədalət oğlu Məmmədov ömrü boyu topladığı bütün gücünü, qüvvəsini daha da səfərbər edib sona qədər güc sərf etdi və Qubadlının işğaldan azad olunduğu gün, 25 oktyabr 2020-ci ildə Qubadlı uğrunda gedən qanlı döyüşlərdə qəhrəmancasına Şəhidlik Zirvəsinə ucaldırdı birini oldu!.. Həmin gün onun ruhu Xarıbülülə döndü və hayırdı ki: “Səslən, ey Həsən Qorxmaz, gülləni dindir, ey onun qardaşı Faiq Qasımov! Cənnətdən boylan bu dünyaya bax, ey Milli Qəhrəman polkovnik Şükür Həmidov! Şükürün yanında onun dastanını oxuyan ey polad bədənli Qaçaq Nəbi, bil ki, oxunmalı bir Qəhrəmanlıq Dastanı da var! Namusumu qoruyub getdim, ey dərdimizə dəva olan, Arəstə, ey onun yanında duran, bizim əcdadımız Həcər xanım! Yola sal məni Qubadlı! Qarşıla məni Ağcabədi! Qarşıla məni Azərbaycan! Bir Şəhidini daha verdin! Zəfər üçün, Vətən üçün!..”

Həmin gün gecə saatlarında şirin yuxuda olan Azərbaycan xalqı Qubadlının azad olunması xəbəri ilə yerindən dik atıldı. Bu günü gördüklərinə görə neçə cavan, neçə uşaq Şükür etdi... Sözü əsl mənəsində Şükür etdi... Xəzərin Sahili sözün əsl mənəsində coşdu... Sahil həm də bunun üçün Şəhid olmuşdu... Xəzərin Sahilinin 20 yanvar faciəsindəki kimi qan dənizi olmaması üçün, ancaq sevinclə coşub-çağlaması üçün...

Hərbi hissə qarşısında qoyulmuş tapşırıqların icrası zamanı vəzifə borcunu şərəflə yerinə yetirdiyi üçün Azərbaycan Prezidenti İlham Əliyevin 15.12.2020-ci il tarixli sərəncamına əsasən Gizir Məmmədov Sahil Ədalət oğlu ölümündən sonra "Vətən uğrunda" medalı ilə təltif edilmişdir.

Sahil öz torpağı, Vətəni Azərbaycan üçün Şəhid olanlardan, Zəfəri gətirənlərdən biri idi!... Zəfərimiz daim olsun, Azərbaycan var olsun! Allah Bütün Şəhidlərə Rəhmət Etsin! Amin!